

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrerja Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA GATADA.

QUESTA vegada han anat al teatro de l'Opera: los cantants que solen produhir galls estrangers, los han deixat l'escena per ells tots sols, y 'ls senyors libre-cambistas han cantat una ópera vella ab variacions noves, titolada «La salvació d' Espanya».

Ab més ó ménos discordancias y trasposicions de tó, contradint l'un lo que deya l'altre molts cops sense adonarse'n, y sent tots ells igualment aplaudits per las nutridas legions dels alabareros, los eloqüentíssims oradors han tret la recepta dels discursos carregats d'efectes brillants y de paraulas bonicas, y la treballadora Catalunya ha sortit de las sévas mans feta un estróp. Perqué? Qui sab Mare de Déu! Potser perque Catalunya treballa y progressa, y si á n'ells lo treball no 'ls agrada gayre, lo progrés de Catalunya 'ls fa mal d'ulls.

Fins are havian dividit als homes en dugas castas: la dels homes que produheixen y la dels homes que consumen.

Los productors eran en lo seu concepte uns explotadors, perque per vendre més car demanan aduanas. Los consumidores en cambi eran dignes de compassió, per lo molt que 'ls productors los de compassió, per lo molt que 'ls productors los de compassió. Com si fos possible produhir sense consumir! Com si fos possible consumir sense produhir!

Lo consumidor que no produeix es un membre inútil de la societat. Al arbre que al mitj de un camp no dona fruit se 'l arranca, perque no priva la creixensa del blat humil, xuclantse tota la virtut de la terra.

Libre cambi! Aquesta es la seva aspiració. Aquí produhim car y al extranger produheixen barato. Vinga donchs l'extranger, y 'ls treballadors d'aquí que s'morin. Hi harés més natural?

No més se presenta una dificultat: que quan los treballadors d'aquí s'haurán mort de gana y 'ls consumidores no tingan un quarto, llavors no hi haurá articles de casa nostra, ni vindrán de fora, los uns perque no podrém produhirlos, y 'ls altres perque no podrém comprarlos.

Y 'l libre-cambi absolut nos posará al nivell dels pobles salvatjes, que per casualitat son los únics, que per are practican aquestes brillants teorías.

Pero ells han trobat un remey molt senzill com tots los seus remeys.

—Els han vist que 'l vi pujava de préu, y han dit: —Ja tenim una producció que ningú 'ns la disputa. Fabricants, pleguen las fabricas, industrials deixeuvos d'industrias, pagesos no sembrén més blat, treballadors de totas menas agafén l'aixada y tots á la vinya.

L'Espanya de cap á cap ha de ser una vinya contínua. Tenim de fer una mar de ví. Quan la tindrem, esborrarem las fronteras, arrasarém las aduanas, y emborraxaré al mon. Llavors vindrán los inglesos y per un porró de ví 'ns darán una pessa de panyo, vindrán los francesos y per un patricó 'ns darán un barrét y unas botas, vindrán los italians, y per una copa de Jerez cantarán un' opera. Y 'ls Estats Units nos enviarán blats, y Bèlgica 'ns enviará prempsas y máquinas per elaborar lo most, y Espanya quedarà convertida en la taberna del univers.

—Ja 'u veuen, deyan ells inflats de satisfacció: are que no digan que no més defensém los interessos dels consumidors. També defensém als productors de ví.

No, no es cert: al defensar la vinya exclusivament defensan á un consumidor, més consumidor que ningú. ¿Sabéu qui es aquest consumidor? La filoxera.

Jo voldria que aquests eloqüents oradors, deixantse de discursos y agafant l'eyna per donar un bon exemple á tothom, se 'n anessin per aquells alrederors de Madrid tant pelats y tant tristos, y 'ls plantessin de ceps. Jo voldria que probessin de cavar, podar y esmajencar, y llavors sabrian lo qu' es produhir, lo qu' es treballar, y potser se 'ls aplacaria una mica 'l bull de l'eloqüencia y 's despertarian de aquest somni de ví que are 'ls persegueix per tot arrén....

¿Per qué no 'u fan?

Perque no hi ha cap més país al mon que conti una reunió de sabis com los nostres.

Los libre-cambistas inglesos, primer que tot son inglesos: los libre-cambistas francesos, avants que tot son francesos: tots son patriotas: tots ells colcan per sobre de las teorías los interessos del seu país. A Inglaterra no hi ha ví, y no obstant nos altres no podém ficarni per l'exorbitancia dels drets. En cambi aquí tenim manufacturas, y 'ls nostres libre-cambistas, per compte de protegir las y desenvolhar las, volen que 'ls inglesos, que gracias á la protecció han arribat á un progrés extrínmat, se tirin sobre de las nostras y las arruinin, avants de que á copia d'esforsos y sacrificis pugan fer la creixensa.

Y si 'l treballador se queda sense un bossí de pá, que s'esperí, que mentres tant ja anirém plantant vinyas.

Avants declaravan la guerra del consumidor en contra del productor.

Avuy promouhen la guerra de la agricultura, contra l'industria; com si la agricultura y l'industria no fossen dugas germanas bessonas, fillas de la activitat humana.

L'industria que prén brassos de l'agricultura,

en cambi l'hi dona máquinas, procediments, consum y riquesa.

Per ventura, ¿no valen més las terras al costat de una gran població industrial, que al mitj de las poblacions exclusivament agricolas?

Y encare hi ha un' altre consideració. Los libre-cambistas que parlan en nom de la llibertat, haurian de veure ahont es l'esperit liberal.

¿En los poblets governats pel rector, y esclavitsats per un arcalde qualsevol, ó es en las grans poblacions industrials?

De segur que no s'han prés la pena de meditarho, ocupats en combinar párrafos d'efecte, per la seva cullita de aplausos.

De modo que ni la pátria, ni la llibertat tenen res que agrahir als autors de la gatada que 'l diumenge passat vá posarse en escena en lo teatro de l'Opera de Madrid.

P. K.

ANIS DE FRARE.

A paperina es inagotable, perque 'ls frares com que no tenen res més que fer, en qüestió de inventar qüentos no 'ls hi passava ningú la má per la cara.

Parin la má que vaig á darlos la racció de aquesta senmana:

Lo rector de un poble de la provincia de Tarragona de tant primorosament com volia parlar lo catalá no deya més que disbarats.

L'altre dia desde dalt de la trona anunciava que s'faria una professó de las Hijas de Maria, y esplicant l'ordre 'ab que sortiria de l'Iglesia, y volent manifestar que las citadas Hijas de Maria anirian separadas dels demés concurrents, digué: —Las Hijas de Maria anirán d'apart.

Un rector vá encomenar á un pare predicador un sermó sobre l'observancia de las festas.

Lo pare predicador desarrollá ab tant de calor aquest tema, que entre otras cosas digué: «Germanos meus: los que treballan als dias de festa, están condemnats.»

Després del sermó demaná la paga, y 'l rector l'hi digué: —Perdoni Frá Bruno, avuy es festa, y si cobrava, s'condemnaría.

Fins á la senmana entrant.

ANRESA es la ciutat més afortunada d'Espanya. En la loteria de frares de totes menes que acaba de celebrarse, l'hi han tocat nada menes que aquells valents *premostratenses* de Tarrascó que van fer tant valenta resistència a las foras reunidas de la República francesa.

Una ganga com aquesta es digna d'enveja. Jo no més penso ab lo dia que toquin á treure'ls de aquí. Llavors no voldria res més sino ser empressari del carril de Saragossa. ¡Si se 'n despatxaran de billets de ida y vuelta!

Una mala inteligencia vá donar per resultat la dimissió del ministeri francés. —Ha caygut! cridavan alguns reaccionaris plens de alegría.

Pero al endemá la Cámara vá desvaneix la mala inteligencia donant als ministres un vot de confiansa.

De manera que si 'l ministeri vá caure, ab la cayguda no se l'hi ha dislocat res. Y are camina perfectament.

L' espectacle de la premsa perseguida es una cosa terrible.

Dias endarrera vá ser denunciat *Lo globo*. Encare que 'l periodista vája en *globo*, per xó també l' agafan. La ley de imprenta es un canó que allarga molt.

La industria d' almanachs de paret comensa á ser importantíssima y en poch temps se ha desarrollat prodigiosament y ab una gran baratura.

Dos casas de Barcelona son las que fabrican dit article en gran escala: lo Sr. Verdaguery los senyors Llorens: totes dugas se esmeran en la varietat de dibuixos correctes y formas elegants.

Si volen véure'ls, passin per la llibreria de Lopez Rambla, 20.

Are dihen que tractan de deixar en suspéns lo tech de Sevilla que 'n Romero Robledo tenia projectat.

¿Me vol creure á mí Sr. Balaguer? Cap á Sevilla falta gent, y lo que s' havia de menjar en Romero Robledo s' ho menja vosté.

Creguim á mí: l' hi será més fácil aixó que pèndreli 'l puesto en la taula del presupuesto.

Al célebre *cura de Flix* á Marsella l' han agafat. ¡Pobre home! Era un sant varó, que aquí capitanejant una partida carlista, s' dedicava al bandolerisme, y que allá, no tenint, companys per exercir la seva carrera, s' entretenia fent passar moneda falsa.

Vels' hi aquí un capellá fals com la moneda qu' expèndia.

Pero 'ls carlins no s' apuran per tant poca cosa: fregantla ab polvos de mirall, á una persona per dolenta que siga, la fan passar per bona.

A últims de la senmana passada van desembarcar déu caputxins, los quals caputxins van tirar Rambla amunt com si tal cosa, y un grupo numeros darrera d' ells.

—Oh! santa religió, deya un de aquests caputxins, que no entenia 'l significat d' aquell grupo. ¡Oh! santa religió, que 'n tens de prestigi! Tothom te segueix.

Pero poch després comensavan los xiulets, y un altre caputxi deya:

—Aixó es la serpent del infern. Un altre mitj sort exclamava dirigintse al del seu costat:

—Pare Joseph, me xiulan molt las orellas: me sembla que algú déu dir mal de nosaltres.

En aquell moment unas quantas patatas voleyan per l' espay.

—Patatas no més? preguntava un senyor á la Rambla. Home, haurian de tirals'hi també algun biftech.

—Perdoni, deya un altre: 'ls caputxins no poden menjar carn.

Resultat, que si 'ls caputxins van tenir lo valor de presentarse á la llum del sol, al mitj del dia, en plena Rambla y vestits de aquella manera, al refugiarse á la Catedral, van demostrar, que en

certs moments los retrógrados també van de pressa.

Y are si vostés me preguntan, si jo condemno ó aplaudeixo la conducta dels frares y la conducta del poble, 'ls diré que no aplaudeixo ni condemno res, ó millor dit, que no m' embolico.

Si tingués llibertat complerta parlaria clá y catalá.

Ademés, si la llibertat de associació que 's dona als frares, se donés á totes las religions, á tots los partits polítichs y á las classes obreras, llavors podriam invocar lo dret de cada hú.

Are 's tracta no més de privilegis, y 'ls privilegis nos repugnan.

Responent á las innumerables personas que contínuament acuden á la llibreria Espanyola sense esplicarse 'l retrás que está experimentant lo número de la *Granizada* d' Apeles Mestres, corresponent al mes d' Octubre, debém fer constar qu' aquest retrás es degut exclusivament á haberse trasladat de local la imprenta de D. Joan Alu, hont se tira aquest álbun; debent afegir que per indemnisar al públich de la impaciencia ab qu' espera l' últim número, lo dissapte vinent estarán de venta en la indicada llibreria los dos cuaderns corresponents á Octubre y Noviembre.

Los hem vistos y podém assegurar que superan, si es possible, als anteriors. Al mateix temps s' está tirant una bonica cuberta al cromo per encuadernar aquest álbun.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Avis al clero de Balaguer. Contra lo terminantment prohibit lo segon dia de la festa major los Lluisos y las Hijas de María van fer un ball dintre d' una casa particular. Aquests neos son com las baldufas: quan lo dimoni los embolica ab lo cordill de la tentació, també ballan.

A Vich lo dia 4 vá haberhi un robo en la Parroquia del Carme. Van desapareixre quatre calzers, las arracadas de la Verge y 'ls diners que hi havia dintre de una caixeta de recullir limosnas. Y com que no hi ha mal que per bé no vinga, la rector ha passat una papeleta als feligresos, enviant á recullir limosna, ab caixa tancada, per substituir los objectes robats. Algú suposa que arreplegará diners per valor doble de lo que vá desapareixre.

Los dias 23 y 24 se celebrará la festa major en Sant Climent de Llobregat. Los aficionats á divertirse hi trobaran dos embalsats y un gran castell de focs artificials.

Ab moltíssim gust rectificuém un suelto insertat en un dels passats números, que podia ofendre al restor de Gayá, del qual hem rebut los millors informes per personas de tot crédito. A cada hú lo seu.

LA FAMILIA CONSTITUCIONAL.

COMEDIA EN QUATRE ACTES, REPRESENTADA AB ÉXIT DUPTÓS EN LO «TEATRO D' ESPANYA».

ACTE PRIME.—(Un gran saló voltat d' flors y coronas y al bell mitj varias personas menjant ab certa afició.)

—Senyors: há arribat lo dia en que 'ls nostres bells ideals han pujat als llochs més alts; ¿no es aixó lo que 's volia?

—¡Sí, sí! L' Espanya 'ns aclama; desde ara gobernarem y farem y desfarem

lo que 'l país nos reclama.

—Tot ha de ser liberal...

—Aixó está clar ¡já 's suposat

—La llibertat religiosa... lo sufragi universal...

—Molt bé: d' aquesta manera es com los pobles avansan y marxant units alcansan la perfecció verdadera.

—Estém entesos ¿no es cert?

—¡Sí, sí, sí! Sempre endavant!

—¿No 'ns deixaran ni un instant mentres estém al poder?

—Si 's marxa ab sinceritat per las vías del progrés, seguirem tots sempre més.

—Donchs ¡viva la llibertat!

¡Viva la constitució del 69!—¡Sí, viva!

(S' abraça la comitiva, y se 'n van tots junts.—Teló.)

ACTE SEGON.—(Han passat uns quants anys desde 'l primer: la escena al mitj d' un carrer; molts paisans y algun soldat.)

—Ja ho veuhen: la situació sembla que s' aguanta forta y 'ns clava als nassos la porta perque no toquem turró.

—¿No 'n tocarém? Ja venrá; si 'ns fiquém en tonterías,

si que 'n tindrem per molts dias ans de poguer governá;

pero si poquet á poch formém un partit formal, en Cánovas fará un salt y l' hi birlarém lo lloch.

—¿Vol dir?—No cal pas duptarho: fém lo partit, démli nom, y en quatre mesos hi som.

—Donchs, desseguida ¡já probarhol

—Eyt Ara d' aquí endavant no imitem als bullangueros; no hem de tenir fums ni fueros, ni havém d' esvalotar tant.

Ordre, quietut y concordia, actífut tranquila y mansa, sumissió, fé y esperansa...

—Y obras de misericordial

—Aixó será la fusió y aixis sols serém govern.

—¡Viva 'l gran partit modern!

—¡Vival!—(Uns quants badalls.—Teló.)

ACTE TERS.—(Flors, fullaraca, molts personaljes; banquet com l' acte primé: en aquet s' han gratat tots la butxaca.)

—Lo que avuy aquí 'ns reuneix es sols la necessitat de deixá un camí tressat.

—¡Sí, sí! 'L país ho exigeix.

—Que aquest govern que ara hi ha es pernicios y dolent, es tant y tant evident que no s' ha de demostrá.

—¡Es vritat!—Gracias á n' ell l' Espanya no té avuy dia ni llibertat, ni alegría, ni rals, ni xavos... ni pell.

—Molt ben dit!—Es hora ja de declará á la nació que aquí té un partit milló que si vol la salvará.

—¡Bravo, bravo! Ben xafat!

—Nosaltres la farem viure deixant dir, deixant escriure, restablint la llibertat.

L' Espanya ja coneix prou que ho sabém arreglar bé.

Recordém que varem fe las lleys del veixanta nou.

Ellas son l' ideal etern que 'ns ilumina 'l camí: ¿no es aixó vritat?—¡Sí, sí!

—Donchs ¡guerra á mort al govern!

¡guerra á aquesta situació que té 'l poble amodorrat, y viva la llibertat!

—¡Viva, viva!—(Crits.—Teló.)

ACTE QUART.—(Probablement deurán darlo un altre rato, ab tot aquell aparato que requereix l' argument.

Tenint ja l' acte tercer, lo darrer no pot faltar; pero no 's pot publicar perque encare s' ha de fer.)

C. GUMA.

N periódich de Madrid pregunta, cóm es que havent expulsat los frares de Fransa, no expulsan are á las cocottes.

Aquest periódich ministerial que ab aixó dels convents hi enten més que nosaltres, hauria de fer-nos lo favor de dirnos quina relació tenen las cocottes y 'ls frares.

Son tantas á Fransa las personas que ab aixó de l' expulsió del frares han sigut excomunicadas, que ja 's tracta de crear una medalla, establint l' ordre dels excomunicats.

Si per cada excomunió hem de dur nosaltres una medalla d' aquestas, lo pit dels redactors de la *Campana* semblará un aparador de quincalleria.

—Si 's suspen lo banquet de Sevilla, será una viva llástima, deya un ministerial.

—Perqué?

—Perque en Romero Robledo hauria fet un magnífich discurs: y ademés ja ha arribat l' hora d'

oposar banquetes á banquetes, principis á principis... y postres á postres.

Lo conservador tenia rahó; pero eran tants los empleats que deixavan l' oficina y se'n anavan á Sevilla, que crech que 'l fondista, per por de quebrar, ha desistit de coure 'l dinar.

Los amichs de 'n Romero Robledo s' haurán de concretar á la xacolata de costum.

Al cap-de-vall, en aquesta xacolata del presupuesto tots hi sucen.

Un diputat francès molt religiós y molt amant del ordre, vá insultar al govern dihentli 'hi forsa-dor de panys.

La Cámara vá pronunciar la censura contra aquest diputat, prohibintli la entrada al saló de sessions per espay de quinze dias.

Y no obstant, l' endemá, com si la prohibició no hagués estat res, l' home vá compareixe al seu puesto.

Lo president l' hi demana que se 'n vaja, y no 's mou; per últim l' hi ordena, y s' ho escolta com si sentís ploure.

Lo president crida á la guardia; los amichs del diputat tractan de defensarlo, y 'l diputat s' hi fá á cops de puny, á cossas y á mossegadas. ¡Quina valentia! ¿eh?

Y sobre tot ¡quin amor á l' ordre y quin respecte á l' autoritat.

Lo president vá posarlo prés dintre de la mateixa Cámara.

Jo hauria fet ab ell lo que 's fá ab un xicot rapatani.

L' hauria tancat á la necessaria.

Y ab motiu de aquesta gloria tant honrosa, 'ls nees, que ja fá temps que han perdut la carta de navegar, están entusiasmats, y fins obran una suscripció per obsequiar al valent diputat de las cossas.

¡Magnífich! Lo millor que poden regalarli son anas ferraduras d' or.

Un constitucional deya: —Nosaltres hem fet la fusió y la mantindrém fins á l' últim moment.

Y un indiferent l' hi replicava: —Tambè l' ha feta en Cánovas, y fins á l' últim moment sabrá mantenirla.

—Dispensim, lo d' en Cánovas ab carlins, moderats, y alguns fugitius de la Revolució de Setembre no es una fusió.

—Y donchs qu' es? —Cóm vol que l' hi diga.... Es... es una olla podrida.

De un periódich de Santander: «A Málaga la bella ha sigut robat un traginer. ¿Per quí dirian?»

«Per una minyona que, punyal en má, l' hi vá treure tots los diners que duya.

«Si vá contentarse ab aixó no més, menos mal. «Aixís podrá dir lo traginer: Tot s' ha perdut menos l' honor.»

Aquest dia 'l Correo militar vá publicar un suelto que 'm vá fer posar los cabells de punta.

Deya aquest suelto que 's conspirava; pero que 'l govern ho sabia tot, y que 'l primer que mogués lo péu de puesto, mereixeria perdre la vida sense consideració.

¿Es cert que 's conspira? preguntarán vostés.

Y jo 'ls diré:—Ja veuran, no 's prenguin la pena de averiguarho. Pensin no més que ab aquell refran: Lo Correo militar ho diu; lo Correo militar es un periódich fiel á n' en Cánovas com un gos al seu amo; y desengáyinse «quan los gossos lladran, alguna cosa senten.»

A Santo Domingo han elegit president de la República á un capellá, y aixó que aquell país es una República de negres.

Aquí 'ls negres y 'ls capellans encare no han arribat á entendre's.

Alguns periódichs ministerials fixantse en l' article de la constitució pèl qual se regoneix á tots los espanyols lo dret de expressar librement las sevas ideas y opinions ja de paraula, ja per escrit, exclaman tot sovint.

—Que's desenganyin: no hi há cap país tant libre com lo nostre.

Verdaderament si no hi hagués la lley d' imprenta aniriam tal qual.

Are passa ab nosaltres lo que ab aquella pobra criatura. Era 'l sant del seu pare, vá donarli una décima molt ben escrita, y 'l pare, per obsequiarlo, vá anarse'n á ca'n Fradera y l' hi vá comprar un timbal.

(D' aquest timbal diguémne Constitució).

Lo noy al rebre l' obsequi, vá agafar las baquetas, y ram, patapam, pam! corria y saltava plé de satisfacció.

—¡Alto! vá dirli 'l pare, si 't sento 't clavo una morma.

A la criatura l' hi ván caure las baquetas dels dits. Y 'l pare anyadia:

—Si t' hi comprat un timbal es perque 'l tingas y no perque 'l toquis.

Tambè si posan la llibertat de imprenta á la Constitució, es perque la tinguém y no l' usém.

Al periodista que vol usarla, los delegats de 'n Cánovas, fan com lo pare del quento: l' hi donan una morma.

Un amich meu que passa l' istiu á fora se troba una mica indisposat y determina purgarse, present un parell de xicras de citrat de magnesia.

Ab un parell de xicras coneix que já 'n té prou, y deixa 'l resto de la purga á la botella.

La mestressa de la casa quan vá á ferli al llit acompanyada de un ballet, l' hi pregunta:

—¿Qué no 'n vol pendre més de aixó que té á l' ampolla?

—No senyora: já 'n tinch prou.

—Donchs, apa noy, exclama dirigintse al seu fill, beutho que també 's faria mal bè.

Un inglés explicava plé de serenitat la següent escena:

«L' estiu passat me trobava á Nápolis ab la mèva senyora. Una tarde mentres preniám lo tè, descarrega una tempestat, cau un llamp y la mèva pobre esposa queda convertida en un pilot de cendra.

—Y escolti ¿que vá fer vosté? ván preguntarli.

—No res, vaig tocar lo timbre, vá compareixe 'l criat y vaig dirli ab la major sanch freda: «Jhon escombra á la senyora.»

A Fransa desde 'l procès de María Biere, que com es sabut va disparar un tiro sobre un amant que l' havia abandonada, l' exemple ha cundit y á horas d' are 'ls tribunals ja han vist quatre ó cinch cassos de aquesta naturalesa.

Aixó ha donat lloch á la següent anécdota.

Un jove está perdudament enamorat de una dona aventurera, y 's trenca 'l cap buscant un objecte per regalarli, fins que consulta 'l cas ab un amich.

—¿Qué l' hi regalarías tú? l' hi pregunta.

—No sé, diu l' altre.

—Voldria regalarli una cosa que pogués servirli.

—Ja 'u tinch: regalali un revólver.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pallasso.
2. ID. 2.ª—Terrosa.
3. SINONIMIA.—Presa.
4. MUDANSA.—Dal, pal, cal, sal, mal.
5. QUADRAT DE PARAULAS.—L l a n a
A m o r
N o t a
A r a y
6. COMBINACIÓ NUMERICA.—5 4 3 2 7
4 7 2 5 3
2 3 4 7 5
7 2 5 3 4
3 5 7 4 2
7. LOGOGRIFO NUMERIC.—Platillos.
8. GEROGLIFICH.—Remena la cua 'l cá no per tí sino pel pé.

Han endevinat todas las soluciones los ciudadanos Galápat guapo, J. E. Puntarri, Ex-Bolea n.º 2, Un Recoleta, Dos Polsochos, J. F. M., Lo del Llobregat y Ricardo Robert; n' han endevinadas 7 Lino Valicur, Dos Tarugos y Un Docto manco; 6 Grapas, Tomás Vidal y Basallo y Morillo; 5 P. R. L. Nas Tort y Tomás Bessas; 4 Sicuterat; y una no més P. Cufó y Xarampió.

XARADAS.

I.

Un manament de Dèu mana que tres-dos si dich mentida, y hu-cert com dos repetida prima fruyta americana.

Jo serveixo per cassar; tres-tres-quatre es nom de dona; quatre-dos véus al billar y en fi, jo prima-segona sempre al posarme á pescar.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Qui segona al revès-tres sa total, ho puga há, pues d' ell no diu may ningú: Aquest home molt rich es.

PAU SALA.

SINONIMIA.

Sol fer tots sovint lo poeta; igua ment fá tots lo sastre, y fá tots l' inspirat músich y cap d' aquets tots s' igualan.

TIJA XICH DE M. DE R.

QUADRAT NUMERIC.

Omplir los pichs ab números que sumats horisontal, vertical y diagonalment dongan un resultat de 25.

J. E. PUNTARRÍ.

TRENCA-CLOSCAS.

Te... broda.

Formar ab la combinació deguda de aquestas lletas lo nom d' un poble catalá.

EUDALT SALA.

CONVERSA.

- Avuy has anat á mar?
- Hi arribat fins al Port ab una noya.
- Ja sè com se diu.
- No 'n crech pas.
- Qualsevol cosa 'm jugo que fins sè l' apellido.
- Veyám.
- Entre tots dos ho hem dit.

UN RECOLETO.

GEROGLIFICH.

La La La La
C O S A C O S A
y La
Xocolata

UN PUNTARRÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas los ciudadanos Lino Valicur, J. E. Puntarri, Pau Sala, Feliu Feliu, Un recoleta, Ximplici de l' Olla y Pau Cantarell.

Las demes que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciudadanos Isabeli, Basallo y Morillo, Grapas, Lo del Llobregat, J. F. M., Llarch y Prim y C., Reyet del Olimpo, Insensat, Pere Par, Martí de l' Orga y Sicuterat.

Ciudadá Freixeta petit L' Anacreontica está ben versificada; pero 'l pensament no es nou.—Baldomero Escudé Vila: Gracias per la seva poesia.—J. C. Sant Boy: La semana passada ja varem parlarne.—Carlos Pujol: No podém complaure'l dada l' índole del nostre periódich.—Eudalt Sala: Bi anirà un geroglifich.—Anónim: Idem mudansa y sinonimia.—Feliu Feliu: Insertaré lo geroglifich.—J. E. Puntarri: Idem dugas mudansas.—Lino Valicur: Insertaré lo logogrifo.—Ricardo Robert: Publicaré lo ters de paraulas.—Un recoleta: No podém aprofitar més que 'l quadrat de paraulas.—Ex-bolea n.º 2.—Insertaré un geroglifich.—Cau, Recau y S. Vicens: Idem un triangul.—Puig grós: Gracias per la noticia.—M. S. Sant Cristofol de Premia.—Si no s' explica més clar no l' enteném.—L. T. Balaguer: Mil gracias per la noticia.—Quim: La candó es fluixa.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

ab xaradas, epigramas, endevinallas y fins guisats per las cuíneras.

Gran asurtit per tots los gustos y todas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de todas classes y preusharatisims, desde 2 rals fins á 18. Tot aixó ho trobaran en la libreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure'ls y se convencerán que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR Y MENOR. Als correspondents s' otorgan grans rebaixas

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustracion, 8 rs.; de El Buñuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas á 4 rs. El Cencerro, á 2 rs. y El Casabel 1 rs.—Se venden libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Lo que dirá en Romero Robledo, si 's dona 'l banquete de Sevilla.

Señores: jo soch l' esforsat campeon de la situacio;

Y soch més macareno que tots vostés;

Y més religiós que 'ls mateixos frares;

Y més home d' ordre que un agent de policia;

Y més liberal qu' en Bernat Xinxola;

Y fins, si massa m' apuran, més president que 'l mateix D. Anton;

Y hasta ab aixó perque quedin aixafadas las oposicions.

Y satisfetas las honradas massas...

Y la nació més contenta que unas Pasquas.

(He dicho.)